

בבית המשפט העליון**רע"ב 6888/06**

בפני: כבוד השופט א' א' לוי

המבקש: יחיאל הלוי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב בשבתו כבית משפט לעניינים מינהלים בעע"א 1552/06 מיום 5.7.06 שניתנה על ידי כבוד השופטת נ' אהד

החלטה

המבקש, רב בהשכלתו, עסק בטיפולים אלטרנטיביים אשר במהלכם ביצע במטופלותיו מעשים מגונים, תוך שהציג בפניהן מצג כאילו המעשים מהווים חלק בלתי נפרד מהטיפול. בגין מעשים אלה נדון המבקש לשנתיים מאסר.

עתירה שהגיש המבקש לבית-המשפט לעניינים מנהליים, כנגד ההחלטה שלא לשבצו לסבב חופשות, נדחתה. בכך דחה בית-המשפט המחוזי חוות-דעת מומחה שהוגשה מטעם המבקש, והעדיף על פניה את חוות-דעתו של מב"ן, שאלה הם עיקריה:

"מדובר בעברייני מין, אשר ביצע סדרת עבירות מין תוך ניצול מעמדו ותפקידו. בבדיקה משתף פעולה באופן מגמתי, חלקי ומניפולטיבי. לוקח אחריות חלקית על מעשיו, אינו מגלה כל תובנה. בהתייחסותו לעבירה בלט שימוש במנגנוני הגנה של מינימליזציה, השלכה והכחשה. אינו מגלה כל אמפטיה לקורבנות. יתרה מכך, מאשים אותן במה שנתרחש. בדבריו בלטו עיוותי חשיבה האופייניים לעברייני מין.

...

הנ"ל אינו משתף פעולה בתכניו המיניים וכך "רב הנסתר על הגלוי", כך שלא ניתן בפועל לשלול סטייה מינית. לאור הנאמר לעיל, הערכת מסוכנותו המינית של הנ"ל לטווח הארוך ולטווח הקצר הינה בינונית גבוהה ולפיכך אינני ממליצה לשנות לנ"ל קטגוריה ולהוציאו לחופשה" [ההדגשה הוספה].

כנגד החלטה זו של בית משפט קמא הבקשה הנוכחית, ובמסגרתה טוען המבקש כי שגה בית-המשפט שעה שדחה את חוות-הדעת הפרטית שהגיש. כן עותר המבקש להגיש חוות-דעת מומחה נוספת, שגם בה

ניתנה המלצה לשבצו לסבב חופשות. כן מציין המבקש את מצבו הרפואי, נסיבותיו המשפחתיות, היעדרו של עבר פלילי והחרטה שהביע נוכח העבירות בהן הורשע.

דין הבקשה להידחות. כידוע, רשות ערעור אינה ניתנת כדבר שבשגרה, שכן היא מיועדת לאותם מקרים חריגים המעוררים שאלה משפטית כללית או עניין ציבורי החורג מגדרו של המבקש הספציפי (ראו רע"ב 9837/03 גרסיה נ' ועדת השחרורים, פ"ד נח(2), 326, 330; רע"ב 4570/02 מחאמיד נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(5) 236, 239; בג"צ 1787/93 היועץ המשפטי לממשלה נ' ועדת השחרורים, לא פורסם; רע"ב 7/86 וייל נ' מדינת ישראל, לא פורסם; רע"ב 10164/03 זיאד נ' שרות בתי הסוהר, לא פורסם). לא כזו היא הבקשה הנוכחית, שמתרכזת בנסיבותיו האישיות של המבקש.

זאת ועוד. כידוע, האפשרות לצאת לחופשות במהלך מאסר, היא פריבילגיה ולא זכות המוקנית לאסיר. הסמכות להעניק לאסיר חופשה ממאסרו נמסרה – בגדרו של סעיף 36(א) לפקודת בתי הסוהר (נוסח חדש), תשל"ב-1971 – לידי השר לביטחון פנים, אשר אצל סמכות זו לנושאי משרה בשירות בתי הסוהר. שירות בתי הסוהר הוא זה אשר מחזיק בנתונים הרלוונטיים לקבלת החלטות שונות אודות תנאי המאסר, וביניהם, מתן היתר ליציאה לחופשות. בין נתונים אלה ניתן למנות גם את התנהגותו של האסיר, רמת המסוכנות הנשקפת ממנו, וכשמדובר בעברייני מין נדרשת גם חוות דעת מטעם מב"ן. משמצא שירות בתי הסוהר כי לא ראוי להתיר למבקש לצאת לחופשות, מצטמצמת הביקורת של הערכאות השיפוטיות לשאלה אם באותה החלטה נפל פגם חמור כלשהו, כגון חריגה מסמכות, טעות משפטית, חוסר סבירות או התחשבות בשיקולים זרים (ראו רע"ב 3019/98 מדינת ישראל נ' יצחק ארזי, פ"ד נב(2) 743, 746). על פגמים מסוג זה המבקש כלל לא הצביע, וגם בשל כך דין הבקשה להידחות.

ניתנה היום, ג' באלול התשס"ו (27.8.06).

ש ו פ ט